

Arrest

nr. 167 361 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 3 november 2011 en heeft zich een zesde keer vluchteling verklaard op 22 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 29 april 2016 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het gehucht Gidaro Kalay bij het dorp Yasin Baba in de Shega (Shaga) regio in het district Khewa (Kuz Kunar), gelegen in de provincie Nangarhar.

U beweerde Afghanistan te hebben verlaten nadat u er problemen kende met de Taliban omdat u er gedurende ongeveer vier jaar werkte als veiligheidsagent bij het bedrijf "Compass Integrated Security Solutions " (CISS). Op 1 november 2011 diende u bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste asielaanvraag in omwille van deze problemen. Op 31 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw tewerkstelling bij het bedrijf CISS en de daaruit voortvloeiende problemen. Verder werd geoordeeld dat de stad Jalalabad voor u een redelijk vestigingsalternatief vormt. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 14 december 2012 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. U verklaarde geen nieuwe elementen te hebben. Op 21 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen en omdat geoordeeld werd dat de hoofdstad Kabul voor u een redelijk vestigingsalternatief vormt. Op 20 november 2013 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de RvV. Omdat u niet op de zitting verscheen en evenmin vertegenwoordigd werd besloot de RvV op 20 januari 2014 uw beroep te verwerpen.

Op 7 maart 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. Volgens uw verklaringen deden zich in dit verband geen nieuwe feiten voor. U legde naar aanleiding van uw derde aanvraag wel nieuwe stukken voor namelijk een origineel van een bevestigingsbrief van de Provinciale Raad van Nangarhar waarin uw problemen met de Taliban worden vermeld, een origineel van een klachtenbrief uitgaande van uw moeder naar de ouderen en de districtschef betreffende uw problemen met de Taliban en een origineel van een document betreffende uw tewerkstelling bij de grenspolitie. Op 27 augustus 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de door u neergelegde documenten niets konden wijzigen aan de eerdere beoordelingen en omdat er geoordeeld werd dat de stad Jalalabad voor u een redelijk vestigingsalternatief vormt. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 5 november 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijk probleem. Verder voegde u toe dat u na een verblijf van drie jaar in België bij terugkeer als afvallige zou worden aanzien zeker omdat u voor uw vertrek voor buitenlanders zou gewerkt hebben. Op 22 december 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen wegens een gebrek aan elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Ook oordeelde het CGVS dat de stad Jalalabad voor u een redelijk vestigingsalternatief vormde. Op 25 maart 2015 bevestigde de RvV deze beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Op 26 juni 2015 diende u een vijfde asielaanvraag in. Weerom verwees u naar de reeds door u vermelde problemen. Tevens herhaalde u dat uw vader een lid was van de communistische partij "Khalq" waardoor u in het dorp een communist werd genoemd en waardoor u niet naar school kon gaan. U wilde dat uw voorgehouden problemen omwille van uw job in Afghanistan opnieuw werden onderzocht. U legde een kopie voor van een brief van de organisatie SOFAR. Op 24 september 2015 besliste het CGVS om deze aanvraag niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 26 maart 2016 werd u opgepakt door de politie wegens illegaal verblijf en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 22 april 2016 diende u er een zesde asielaanvraag in. U verwees niet meer naar uw oorspronkelijke verklaringen. U haalde enkel aan dat u in geval van terugkeer vreest gedood te worden. U voegde toe dat uw vrees gebaseerd is op een brief van uw advocaat in bijlage in uw administratief dossier. U gaf verder geen verduidelijking over de oorzaak van uw vrees. Ter staving van uw verklaringen legde u bovenvermelde brief voor. In deze brief herhaalt uw advocaat vooreerst dat u in geval van terugkeer vreest beschouwd te zullen worden als afvallige. In dit schrijven zijn verder citaten opgenomen uit de volgende twee publicaties dd. april 2016: 'After return: documenting the experiences

of young people forcibly removed to Afghanistan' en 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste drie asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw werkzaamheden voor het bedrijf CISS noch aan de daaruit voortvloeiende problemen. De beslissing van het CGVS inzake uw tweede asielaanvraag werd door de RvV bevestigd. Tegen de eerste en de derde weigeringsbeslissing diende u geen beroep in. Uw vierde en vijfde asielaanvraag werden door ons niet in overweging genomen. U diende enkel een beroep in tegen de vierde weigeringsbeslissing. De beslissing en beoordeling van het CGVS werden door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste vijf asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht immers geen nieuwe asielmotieven aan, maar stelde enkel dat u gedood zal worden indien u naar Afghanistan zou terugkeren. U gaf hier geen verdere uitleg bij maar verwees louter naar de brief van uw raadsman (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag punt 1.1, 5.1 en 5.2). In dit schrijven wordt verduidelijkt dat u vreest als afvallige te worden aanzien in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Over dit motief werd echter reeds geoordeeld in het kader van uw vierde asielaanvraag. U stelde toen meerbepaald dat u vreesde in geval van terugkeer als afvallige te worden beschouwd omdat u gedurende drie jaar in België verbleef en omdat u voor uw vertrek voor de buitenlanders werkte. Er werd toen geoordeeld dat dit een louter blote bewering was die u niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen had gestaafd. Er werd hieraan toegevoegd dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw beroepsactiviteiten voor uw vertrek uit Afghanistan. In het kader van uw vijfde asielaanvraag maakte u overigens geen enkele melding meer van uw vrees om als afvallige te worden beschouwd.

U haalde in het kader van uw zesde asielaanvraag geen feiten of elementen aan die aan deze vorige beoordeling iets kunnen wijzigen, integendeel u legde zelfs geen bijkomende verklaringen af maar verwees louter naar bovenvermelde brief (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag punt 1.1).

Wat betreft de algemene informatie die door uw raadsman werd geciteerd dient er op gewezen te worden dat deze geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. In de richtlijnen van het UNHCR (UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan) wordt inderdaad melding gemaakt van een categorie van personen die als verwesterd wordt gepercipieerd en die daardoor het risico loopt om geïmigreerd te worden. U maakte in de loop van uw zes asielaanvragen echter nooit enige melding van het feit dat u verwesterd zou zijn of u niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen. Ook zijn er in het administratief dossier geen elementen waaruit bovenstaande zou kunnen blijken. Het tweede rapport waar uw raadsman naar verwijst (After return: documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan) betreft een studie waar 25 Afghanen die als minderjarige naar Europa waren gekomen gevolgd werden na hun gedwongen terugkeer. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze studie slechts betrekking heeft op een zeer beperkte groep van 25 personen en ten tweede bent u niet als minderjarige naar Europa gekomen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat u zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen vermeld in bovengenoemde rapporten.

Gelet op voorgaande, kan worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reël intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reël risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reël risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bermbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U brengt in het kader van uw zesde asielaanvraag immers geen nieuwe elementen aan die toelaten om te besluiten dat er wat u betreft geen sprake zou kunnen zijn van een vestigingsalternatief in de stad Jalalabad. In deze moet worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag het CGVS op datum van 31 oktober 2012 besloot dat wat u betreft Jalalabad als een veilig en redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd. U diende hiertegen geen beroep in. Ook inzake uw tweede, derde, vierde en vijfde asielprocedure besloot het CGVS dat er van u kan worden verwacht dat u zich in Jalalabad vestigt. De tweede en de vierde weigeringsbeslissing werden door de RvV bevestigd. Tegen de andere beslissingen ging u niet in beroep. U bracht in het kader van uw zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die toelaten om deze beslissing te herzien.

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Kuz Kunar afkomstig bent. U beschikt immers in de stad Jalalabad over een familiaal netwerk. Uw tante Z.(...) is immers in Jayob in de stad Jalalabad woonachtig waar ze samen met haar kinderen een eigen huis bewoont (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 5). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat zij bereid is u en uw gezin op te vangen. Zo stelde u dat u er 7 à 8 dagen te hebben verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 5). Bovendien zouden uw vrouw, uw kinderen en uw moeder na uw vertrek uit Afghanistan gedurende 6 à 7 maanden bij uw tante Z.(...) hebben gewoond (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 6). U gaf verder aan dat u nooit problemen kende met de vrouw en dat uw gezin enkel omwille van de veiligheidssituatie en de soms onvriendelijke houding van uw (ondertussen overleden) oom verhuisden (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 6). Uit uw verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan kan bovendien een redelijke financiële slagkracht in hoofde van uw familie worden afgeleid. Zo stelde u er op zelfstandige wijze te zijn in geslaagd om 12 000 dollar te verzamelen onder meer door de verkoop van het tweede huis van uw grootvader (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p.10).

Hoewel u beweert geen scholing te hebben genoten, geeft u tijdens het gehoor zelf aan dat u in Jalalabad in staat zou zijn een job te verkrijgen die u in staat zou stellen zonder luxe te leven (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p.7).

Verder moet er op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling worden gesteld dat u geen zicht geeft op uw werkelijk profiel hetgeen het vermoeden doet ontstaan dat u zich in een betere situatie bevindt dan u aangeeft. Zoals eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond legde u immers ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw tewerkstelling bij "Compass".

Gevraagd naar bezwaren tegen een hervestiging binnen uw land van herkomst, verwijst u louter naar uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 7). Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging in de stad Jalalabad kunnen beschouwd worden. Rekening houdend met deze elementen kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt"

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat: "Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald."

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB van 11 juli 2003), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht, van artikel 48/3 t.e.m. artikel 48/7 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht, benadrukt verzoeker dat hij in het kader van zijn huidige zesde asielaanvraag gewezen heeft op concrete feiten die zijn vrees ondersteunen als afvallige beschouwd te worden bij terugkeer.

Zo geeft verzoeker aan dat hij er op gewezen heeft dat, in tegenstelling tot alle voorgaande richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan, in de meest recente richtlijnen, van 19 april 2016, voor het eerst wordt aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben. Verder verwijzen de richtlijnen van UNHCR naar meerdere concrete gevallen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Verzoeker verwees ook naar een recent rapport 'After Return' waarin opnieuw erg concrete voorbeelden worden gegeven van de problemen waarmee terugkeerders te maken krijgen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de appreciatie door verwerende partij van het nieuwe karakter van de door hem voorgelegde elementen, de appreciatie van de ernst van deze stukken en van de veiligheidssituatie en de redelijkheid van Jalalabad als intern vluchtalternatief op essentiële punten manifest gebrekkig is. Ten eerste merkt verzoeker op dat verwerende partij de nieuwe asielaanvraag heeft beoordeeld in nog geen 24 uur tijd. Dit is volgens hem bijzonder snel, gelet op het feit dat de nieuwe richtlijnen van UNHCR voor Afghanistan nog maar een week oud waren toen, en gelet op het feit dat verwerende partij er blijkbaar niet in geslaagd is een beoordeling van de veiligheidssituatie te maken rekening houdend met de nieuwe richtlijnen, maar zich beroept op de richtlijnen van 2013. Verzoeker geeft aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gezien zij zich beroept op de richtlijnen van 2013 van het UNHCR en geen gebruik maakt van de nieuwe richtlijnen van 19 april 2016. De overige COI waar verwerende partij zich op buigt is te dateren op december 2015. De richtlijnen van 19 april 2016 zijn uiteraard recenter en

actueler. Verzoeker verwijst in dit verband naar arrest nr. 118 031 van 30 januari 2014 van deze Raad waarbij een beslissing van verwerende partij vernietigd werd omdat de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd werd door geen rekening te houden met de recentste UNHCR richtlijnen.

Verzoeker werpt voorts op dat hij reeds in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft ingeroepen dat hij vreest als afvallige of als verwesterd beschouwd te worden en stelt dat het normaal is dat hij dit nu opnieuw inroept gelet op het feit dat 'verwesterd' zijn voor de eerste maal als risicoprofiel wordt weergegeven in de UNHCR richtlijnen voor Afghanistan. Verzoeker wijst op het absolute karakter van artikel 2 en 3 van het EVRM en werpt op dat de asielinstanties *proprio motu* een onderzoek moeten voeren naar alle omstandigheden die een verzoeker eventueel kunnen blootstellen aan vervolging bij terugkeer. Hij verwijst in dit verband naar het arrest F.G. t. Zweden van 23 maart 2016 van het EHRM wat volgens hem kan gezien worden als een belangrijke aanvulling op de rechtspraak die reeds bestaat in het kader van de samenwerkingsplicht, met name dat de asielinstanties de taak hebben op eigen initiatief een onderzoek te voeren naar het risico op een artikel 3 EVRM schending indien ze hier kennis van hebben. Het feit dat hij door zijn verblijf in Europa vreest in Afghanistan als terugkeerder als afvallige of mogelijks verwesterd gezien te worden, verhindert volgens verzoeker hem nu reeds aan te tonen dat hij vervolgd zal worden. Hij zal immers pas bij terugkeer persoonlijk geïdendeerd worden. De elementen waarop verzoeker zich beroept betreffen per definitie andere gevallen, al zijn het gevallen die een gemeenschappelijk kenmerk hebben en door UNHCR als een risicoprofiel gegroepeerd worden. Verzoeker verwijst naar en citeert uit de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 19 april 2016 en stelt dat deze richtlijnen het hebben over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen, en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land. Verzoeker verwijst tevens naar en citeert uit de bijhorende voetnoten dat aangeeft dat terugkeerders met een veralgemeende veronderstelling te kampen hebben dat ze verwesterd zijn of anti-islamitisch zijn geworden door hun verblijf in Europa. Verzoeker stelt dat hier nergens een leeftijdsvoorwaarde aan wordt gekoppeld en het blijkt luidens hem dat het vooral om toegeschreven en niet daadwerkelijke verwestering gaat.

Verzoeker verwijst ook naar en citeert uit een tweede publicatie vermeld in de desbetreffende voetnoot, met name het rapport "After Return" d.d. april 2016. Dat het in dit rapport slechts gaat om 25 personen doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de representativiteit ervan daar 7 mensen van de 25 rapporteren dat men doelwit is vanwege het feit dat ze gewoon teruggekeerd zijn uit Europa.

Verder meent verzoeker dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gegeven dat hij dient terug te keren naar een intern hervestigingsalternatief, als IDP, wat hem als terugkeerder nog kwetsbaarder maakt. Verzoeker verwijst naar en citeert wederom uit de richtlijnen van het UNHCR van 19 april 2016.

Verzoeker wijst voorts op de volgens hem problematische en gedateerde inschatting van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Ten eerste wordt er in de bestreden beslissing onderzocht of Jalalabad een redelijk intern vestigingsalternatief kan vormen en niet of er een in Jalalabadstad een geweldssituatie is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verwerende partij zich voor de beoordeling hiervan enkel baseert op de UNHCR richtlijnen van 2013, en COI van december 2015, maar volledig voorbij gaat aan de nieuwe UNHCR richtlijnen van 19 april 2016. De informatie waarop verwerende partij zich baseert is volgens verzoeker ook tegenstrijdig. Het EASO rapport van januari 2016 met betrekking tot Jalalabad vermeldt een verslechterde veiligheidssituatie, waarbij sinds de zomer van 2015 ook burgers vaker en vaker het doelwit vormen van willekeurig geweld, met name op publieke plaatsen. Er blijkt ook dat gewapende mannen burgers aanvallen op de Kaboel-Jalalabad autoweg. Volgens de COI Focus Jalalabad van 18 december 2015 zou die weg dan weer veilig zijn, en vormen burgers niet echt doelwitten van aanslagen. Verzoeker hekelt dat verwerende partij zich voor de veiligheid op de Afghaanse wegen baseert op een COI Focus die al meer dan een jaar oud is.

Verzoeker wijst verder naar de verslechterde veiligheidssituatie in Jalalabad en stelt zich de vraag of deze stad wel geschikt is als een intern vestigingsalternatief. Voorts geeft verzoeker aan dat de vraag naar de toegankelijkheid en bereikbaarheid van Jalalabad zich niet enkel stelt voor hem, maar ook voor diens vrouw en kinderen. Zij moeten zich immers vanuit een onveilig, nabijgelegen, district, begeven naar Jalalabad. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 126 571 van 2 juli 2014 van deze Raad waarin bevestigd werd dat rekening dient te worden gehouden met het bestaan

van een kerngezin en dat er dient aangetoond te worden hoe dit kerngezin het intern vestigingsalternatief kunnen bereiken. Verzoeker werpt op dat verwerende partij verplicht is om rekening te houden met zijn achtergrond en familiale situatie op grond van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het KB van 2003 en op grond van artikel 48/5 vreemdelingenwet en de recente richtlijnen van UNHCR in verband met het bepalen van een intern vestigingsalternatief.

Uit de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 blijkt dat de stedelijke infrastructuur enorm onder druk staat om nog IDP's te huisvesten en basisinfrastructuur ontbreekt om als redelijk intern vestigingsalternatief te kunnen dienen. Verwerende partij legt luidens verzoeker geen recente informatie voor die dit tegensprekt. Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij de recente richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 niet mee in rekening heeft genomen bij het nemen van de beslissing en dat de gedane analyse dan ook niet actueel en onzorgvuldig is.

Verzoeker meent wel degelijk nieuwe elementen te hebben voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2. Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift ter ondersteuning van zijn asielaanvraag twee pagina's uit het EASO rapport van januari 2016.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. Verzoekers eerste drie asielaanvragen werden door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor het bedrijf CISS noch aan de daaruit voortvloeiende problemen. Verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn tweede asielaanvraag werd door de Raad in zijn arrest nr. 117 260 van 20 januari 2014 verworpen omdat hij niet ter terechtzitting verschenen was en evenmin vertegenwoordigd werd. Tegen de eerste en de derde weigeringsbeslissing diende verzoeker geen beroep in. Zijn vierde en vijfde asielaanvraag werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Verzoeker diende enkel een beroep in tegen de vierde weigeringsbeslissing, dewelke door de Raad bevestigd werd in het arrest nr. 141 821 van 25 maart 2015.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Ter ondersteuning van zijn huidige zesde asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe asielmotieven aan, maar stelt enkel dat hij gedood zal worden indien hij naar Afghanistan zou terugkeren. Verzoeker gaf hier geen verdere uitleg bij maar verwees louter naar de brief van zijn raadsman (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag punt 1.1, 5.1 en 5.2) waarin verduidelijkt wordt dat, onder verwijzing van twee publicaties d.d. april 2016, verzoeker vreest als afvallige te worden aanzien in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire*

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt de zesde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers opgeworpen vrees als afvallige te worden beschouwd in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, reeds beoordeeld werd in het kader van zijn vierde asielaanvraag. Verzoeker stelde toen meerbepaald dat hij vreesde in geval van terugkeer als afvallige te worden beschouwd omdat hij gedurende drie jaar in België verbleef en omdat hij voor zijn vertrek voor de buitenlanders werkte. Er werd toen geoordeeld dat dit een louter blote bewering was die verzoeker niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen had gestaafd. Er werd hieraan toegevoegd dat er geen enkel geloof werd gehecht aan zijn beroepsactiviteiten voor zijn vertrek uit Afghanistan. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag maakte verzoeker overigens geen enkele melding meer van zijn vrees om als afvallige te worden beschouwd. Verzoeker haalde in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen feiten of elementen aan die aan deze vorige beoordeling iets kunnen wijzigen, integendeel hij legde zelfs geen bijkomende verklaringen af maar verwees louter naar het schrijven van zijn advocaat (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag punt 1.1).

Wat betreft de algemene informatie die door verzoekers raadsman werd geciteerd, wijst de commissaris-generaal in zijn beslissing er op dat deze geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september

2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 28 april 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Het betoog van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 19 april 2016 niet mee in rekening hebben gebracht bij de beoordeling en analyse van verzoekers huidige asielaanvraag, kan niet worden gevolgd. Zo bevestigt de commissaris-generaal in zijn beslissing dat in de nieuwe richtlijnen inderdaad melding wordt gemaakt van een categorie van personen die als verwesterd wordt gepercipieerd en daardoor het risico loopt om vervolgd te worden. Echter, een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016. Zo stellen deze nieuwe richtlijnen dat *"Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as "westernized"* (o.c., p.42). Uit de richtlijnen blijkt aldus dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoeker *in casu* in gebreke blijft.

Ofschoon in voormelde richtlijnen inderdaad nergens een leeftijdsvoorwaarde wordt aan gekoppeld, dient bij het beoordelen van voormeld risicoprofiel toch enig onderscheid gemaakt te worden tussen (niet-begeleide) minderjarigen die hier (of in andere westerse landen) zijn opgegroeid en volwassen mannen die in Afghanistan zijn opgegroeid en aldaar een leven hebben opgebouwd. Zo stelt de Raad *in casu* vast dat verzoeker in 2011 op dertigjarige leeftijd het rijk is binnengekomen en een vrouw en kinderen heeft die nog in Afghanistan wonen. Het loutere feit dat hij vijf jaar niet meer in Afghanistan geweest is, door zijn eigen toedoen overigens vermits hij halsstarrig weigert terug te keren naar Afghanistan ondanks de vele weigeringsbeslissingen, wijst er geenszins op dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker aangereikt. Verzoekers verwijzing naar zijn verblijf in Europa is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen.

Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. In het kader van verzoekers vierde asielaanvraag werd overigens reeds over de toen door

hem ingeroepen vrees als afvallige te worden aanzien in geval van terugkeer naar Afghanistan, gesteld dat dit een louter blote bewering was die verzoeker niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen had gestaafd. Er werd hieraan toegevoegd dat er geen enkel geloof werd gehecht aan zijn beroepsactiviteiten voor zijn vertrek uit Afghanistan. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag maakte verzoeker overigens geen enkele melding meer van zijn vrees om als afvallige te worden beschouwd.

Daar waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) en het van het EHRM van 23 maart 2016 (F.G tegen Zweden) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicoprofiel, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Zo betreft het rapport "*After return: documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*" een studie waar 25 Afghanen die als minderjarige naar Europa waren gekomen gevolgd werden na hun gedwongen terugkeer. De commissaris-generaal merkt hierbij in zijn beslissing terecht op dat deze studie slechts betrekking heeft op een zeer beperkte groep van 25 personen. Overigens is verzoeker niet als minderjarige naar Europa gekomen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen vermeld in bovengenoemd rapport.

Verzoeker is er *in casu* dan ook niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

2.10.1. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.10.2. Waar verzoeker de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie over de veiligheidsanalyse van de stad Jalalabad betwist, hierbij onder meer verwijzend naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing inderdaad

verwezen wordt naar de UNHCR richtlijnen van 2013 en niet deze van 2016. Verweerder geeft in zijn verweernota echter aan dat dit een materiële vergissing betreft. Zoals ook blijkt uit de landeninformatie vervat in het administratief dossier (stuk 6, document 2), stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal deze nieuwe richtlijnen wel degelijk heeft meegenomen in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Uit de recente richtlijnen blijkt echter niet dat de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal van de stad Jalalabad niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2013 bevestigen de richtlijnen van 2016 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2016, net zoals in die van 2013, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complémentair vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen mérites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er, net zoals in de Eligibility Guidelines van 2013, op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Net zoals in de richtlijnen van 2013 adviseert UNHCR dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de meest recente richtlijn van UNHCR mist dan ook feitelijke grondslag.

2.10.3. *In casu* werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad.

Zo werd reeds op 31 oktober 2012 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal besloten dat wat verzoeker betreft Jalalabad als een veilig en redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd:

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Kuz Kunar afkomstig bent. U beschikt immers in de stad Jalalabad over een familiaal netwerk. Uw tante Z.(...) is immers in Jayob in de stad Jalalabad woonachtig waar ze samen met haar kinderen een eigen huis bewoont (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 5). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat zij bereid is u en uw gezin op te vangen. Zo stelde u dat u er 7 à 8 dagen te hebben verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 5). Bovendien zouden uw vrouw, uw kinderen en uw moeder na uw vertrek uit Afghanistan gedurende 6 à 7 maanden bij uw tante Z.(...) hebben gewoond (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 6). U gaf verder aan dat u nooit problemen kende met de vrouw en dat uw gezin enkel omwille van de veiligheidssituatie en de soms onvriendelijke houding van uw (ondertussen overleden) oom verhuisden (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 6). Uit uw verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan kan bovendien een redelijke financiële slagkracht in hoofde van uw familie worden afgeleid. Zo stelde u er op zelfstandige wijze te zijn in geslaagd om 12 000 dollar te verzamelen onder meer door de verkoop van het tweede huis van uw grootvader (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p.10).

Hoewel u beweert geen scholing te hebben genoten, geeft u tijdens het gehoor zelf aan dat u in Jalalabad in staat zou zijn een job te verkrijgen die u in staat zou stellen zonder luxe te leven (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p.7).

Verder moet er op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling worden gesteld dat u geen zicht geeft op uw werkelijk profiel hetgeen het vermoeden doet ontstaan dat u zich in een betere situatie bevindt dan u aangeeft. Zoals eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond legde u immers ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw tewerkstelling bij "Compass".

Gevraagd naar bezwaren tegen een hervestiging binnen uw land van herkomst, verwijst u louter naar uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS dd. 4/07/2014, p. 7). Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging in de stad Jalalabad kunnen beschouwd worden. Rekening houdend met deze elementen kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt"

Ook inzake zijn tweede, derde, vierde en vijfde asielprocedure besloot de commissaris-generaal dat er van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. De tweede en de vierde weigeringsbeslissing werden door deze Raad bevestigd. Tegen de andere beslissingen ging verzoeker niet in beroep.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Zijn bewering dat hij als IDP dient terug te keren wat hem als terugkeerder nog kwetsbaarder maakt, maakt verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, geenszins aannemelijk. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.10.4. Waar verzoeker aangaande het in de bestreden beslissing opgeworpen intern vluchtalternatief stelt dat er ook rekening moet worden gehouden met de situatie van zijn vrouw en kinderen die zich vanuit een onveilig nabijgelegen district naar Jalalabad moeten begeven, wijst de Raad er op dat dit aspect reeds door verzoeker opgeworpen werd in het kader van zijn vierde asielaanvraag en beoordeeld werd door deze Raad in het arrest nr. 141 821 van 25 maart 2015:

"In casu werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoekende partij, daargelaten de huidige situatie in haar regio van herkomst, in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de subsidiaire bescherming haar dient toegekend te worden aangezien haar familie zich vanuit het onveilige dorp Khoram niet zal kunnen vestigen in Jalalabad, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord repte tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag en zij het er totaal niet (als mogelijk nieuw element) vermeldde, uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar vorige, derde asielaanvraag alsook uit haarverzoekschrift in het kader van onderhavige asielaanvraag ingediend, blijkt dat verzoekende partij haar vrouw, kinderen en haar moeder na haar vertrek uit Afghanistan ongeveer gedurende 6 à 7 maanden in Jalalabad hebben gewoond, waar zij bij tante Z. verbleven die hen opving. Uit die verklaringen blijkt aldus de mogelijkheid voor de familie van verzoekende partij, welke blijkens het verzoekschrift opnieuw in het district Kuz Kunar in hun provincie van herkomst Nangarhar wonen, een omliggend district in de nabije omgeving van Jalalabad, om zich in Jalalabad te vestigen. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar familie haar niet in Jalalabad zou kunnen vervoegen.

De Raad wijst er tevens op dat wat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet betreft, noch door de wetgever, noch door de internationale rechtspraak of het UNHCR vereist wordt dat (door het Commissariaat-generaal) wordt aangetoond dat de familie/het gezin van verzoekende partij op een veilige wijze naar (de plaats van) het veilig vestigingsalternatief kan reizen. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt bovendien niet dat haar familie niet naar Jalalabad zou kunnen reizen om haar er te vervoegen, temeer nu zij die reis in het verleden al eens aflegden en de reis terug blijkbaar ook geen problemen heeft geschapen."

2.10.5. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er in Jalalabad, alwaar verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, geen "open combat" gevoerd

wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" d.d. 18 december 2015 betwist aan de hand van het EASO rapport van januari 2016, wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat, niettegenstaande het EASO rapport dateert van januari 2016, de referentieperiode aangaande de mediarapporten over veiligheidsincidenten aangehaald ter illustratie van de regionale beschrijving van de veiligheidssituatie de periode van 1 november 2014 tot 31 augustus 2015 bestrijkt (zie bijlage bij verweernota, uittreksel uit het EASO rapport). De verslagperiode van de COI Focus bestrijkt dan weer de periode maart 2015 tot en met november 2015 (zie COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 18 december 2015, p. 3). Bovendien bevat de COI Focus een veel uitgebreidere en gedetailleerdere beschrijving van de veiligheidssituatie specifiek in Jalalabad dan het EASO rapport dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar geeft (zie bijlage bij verweernota, uittreksel uit het EASO rapport). In zoverre echter uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan, toch blijkt duidelijk dat er in Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er aldaar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.10.6. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich voor de veiligheid op de Afghaanse wegen baseert op een COI Focus die al meer dan een jaar oud is, gaat verzoeker er aan voorbij dat de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 eveneens informatie over de bereikbaarheid van de stad Jalalabad bevat met informatie over de veiligheid op de weg van Kabul naar Jalalabad (zie "punt 6. Bereikbaarheid" p. 14-15). Verzoeker brengt overigens zelf geen recentere en andersluidende informatie bij die de vaststelling dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is, weerlegt.

2.11. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1,

2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER